

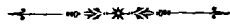
Լ Ե Ռ Ա Ր Տ Ի

Ի Ե Ծ Ո Ղ Մ Տ Ա Ն Ո Ւ Մ Ը

» կայծ հրջանկագոյն կը զգամ զիս, երբ բուռ-
 » լուած եմ քաջարի սպայտմներն:» —
 Դեռատի սիրում օրիորդը սկսաւ քարտածայն
 քրքջիլ, — մկատելով որ տիկնամաց մէջ մտաւր
 յայրմար չէր անոր. — կատակը առաջ տարին ա-
 նոնք
 շարցուցին՝ թէ ծերունի մարտիկին ամուսն ի՞նչ
 է. — «Շառաւնիր ունի՞, Դղեակի ու երկրի տէ՞ր
 է. — Իր զղեակին մէջ կի՞ն ու տղաքներ ունի՞»
 » — Անշուշտ ամոնց մկատմամբ սէր ու զը-
 » զուստը չի տածիր».
 Ասպետներն մէկը պատասխանց. «Վի՞ն ու
 » տղաքներ ունի մա. — մաւ կալուածներ, բայց
 » իր ինչքը ու կենսքը. — կը զոհէ պատուոյ
 » համար. ասոր ապացոյցներ տուած է. — քաջ
 » ու յանդուգն եղած է մա միշտ»:

Երկրորդ պատգամաւորը փրուտէ՛ պա-
 տահական վաճառական մ'է՛ ճարպիկ ու
 աջողակ: Վերջապէս Հորանտ անզուգա-
 կան երգիչ մ'է՛, որ գործոյն աշողութեան
 կը նպաստէ մեծապէս:

Թրգմ. Հ. Ս. Տեր-Մովսէսեան

Գ Ր Ա Կ Ա Ն Ա Ռ Ա Ծ Ն Ե Ր

Մեծող գրքերու լուսագոյծ մասը կը մնայ ա-
 նոնց մէջ՝ որ կը ծմանին:

Դարգաւորութիւնը՝ գրութիւն համառօտ կ'ե-
 րկցնէ. կարճ կ'երևի մեզի այն մամբամ՝ ուր ար-
 զեղքի մը չենք հանդիպիլ:

Շատ չի հետաքրքիր վէպ մը՝ որում դիցազ-
 ները սկիզբէն ի վեր խորհրդածութեանց մէջ
 կ'ընկղմին. պէտք է սպասել կամ ո՞չ մէկ հեղի-
 մակութիւն ամոնցմէ՛ կամ շատ մ'անպատեհու-
 թիւն հեղինակէն:

Պայծառութիւնն այն թերութիւնն ունի՛ որ ըն-
 թերցողը մամն աշխատանքէ կ'ազատի. — ասով
 է որ անկարող կ'ըլլայ հեղինակին կրածները զը-
 մահատելու:

Հեղինակներէն շատերը այնքան մտադիր են
 վրձնիով իրերու արտաքին կողմը մկարելու՝ որ
 կ'ստուան մտածութեամբ ամոնց մերսը թա-
 փանցելու:

Գիտութեան մանրամասն հետազօտութիւնները
 մարդկային միտքը պիտի փոքրկացնեն:

Շատ զրազէտներ մերկայ դարը արհամարհել
 կը ծնացնեն. ուսմանսիրութիւն մ'է՛ դա, որով
 բարձր երկել կ'ուզեն՝ իրենց շրջապատը խոնար-
 հեցնելով:

կապէս

Ամենաքաջքը, հըգօ՛ր
 Իշեան մշտքիս խորքերուն.
 Զարհուրիկ, բայց սիրուն ձօն երկնային.
 Կենակէջ ի՛մ արբամաթախիծ օրերուս,
 Մտածո՛ւմ, որ ի՛մ առջև ըստէպ կը դառնաս
 Խորհրդաւոր ընկաթանդ վրայ մ'վ չի խօսիր.
 Ո՛վ չի զգար մեր մէջ զօրութիւնը անոր.
 Սակայն ամէն անգամ երբ
 Մարդուս լեզուն մտաբակուած բո՛ւն զգացումն
 Պատէ՛ անոր արդիւնքին,
 Դե՛ն որ կ'ըսէ ան կարծես նոր կը լըսէ:
 Ի՛նչպէս թափուր ընծայ մտքս այն առեւնէն
 Երբ ըսէսուր ընկաթիւնդ հոն Հաստասեւ:
 Յանկարծ ի՛մ միւս մշտածուցները բուրբ
 Քայլակներէն ասղին անղին ցբրուցան:
 Զերդ աշտարակ մը դաշտին մէջ ամայն՝
 կ'ամբարտակես միայն մըսցիս մէջ՝ հըսկայ,
 Ի՛նչ եղան՝ բայ ի քննէ՛
 Մարդը գործերը բուրբ,
 Կեանքը բուրբ բովանդակ՝ ի՛մ աչքերուս:
 Ի՛նչ անըմբի տաղտուկութիւն՝
 Զրոյցն՝րն հինցած, ժամանցներն,
 Ան սընտի հանդիս մ' յոյսը անտի
 Ան ցընծութեան զո՛ւն, երկնային ցընծութեան,
 Ար ի՛նձ քննէ՛ կը հանի:
 Ի՛նչպէս որ մերկ ժայռերէն
 Ապնինինեանց խորտարարո՛ւ
 Կաննից գաշտի մը՝ որ հեռան կը ժըպտի՛
 Կը գարձնէ աչքին անկիտ ուղեւորն.
 Այսպէս ես ալ չոր, անարթ
 Աշխարհային շագփողփանքէ՛ սըրտակաթ՝
 Իրեզ զըւարթ պարտեզի՛ քի՛զ կը դառնամ,
 Ան կը սփոփուին գայլաններս հնոց ապրելով:
 Գրեթէ ինձի Հաստասէլ չի Բըբէր
 Թէ՛ ի՛նչպէս ես վատխառքակ այս կենցեղն,
 Եւ այս ապո՛ւշ աշխարհին այսպափ ասեմ
 Հանդուրծեցի ասանց քեզ.
 Գրեթէ՛ մ'բըննէ չեմ կըրնար ես Թէ՛ ի՛նչպէս
 Կը Հասաչէ ուրէր մ'ուրէր իրձերու
 Որոնք քեզ լեն նըմաներ:
 Յորձենա՛յ իմացոյ
 Փորձով Թէ՛ ի՛նչ է այս կեանքն,
 Երբքը մահուան լըսգոնց կուրծքս երկեղն.
 Այսօր ինձի խաղաղիկ
 Կը Բըբի այն Հարկն յետին,
 Զոր այս աշխարհը անմիտ
 Մերթ կը զովէ, յու՛ւտ կ'տտէ, կը զողայ.
 Եւ կ'թէ վատնդ երեւայ, ես ժըպտելով
 Պատանաւիքն՝րն իր կը դիտեմ սեւեռուն: